

byt ten byl odňat účelům obývacím, nemusel žal. úřad respektovati právě proto, že stav takový je nedovolený, zákonem zakázaný. Proto žal. úřad právem nepřihlédl k tomu, že v bytě onom fakticky jsou advokátní kanceláře a s hlediska právního pokládal jej za volný a zapsal ho do výkazu o obsazovacím prostoru.

Č. 9956.

Dávky za úřední úkony. — Řízení správní: * Proti rozhodnutí okresního úřadu, vydanému za platnosti zákona č. 125/27, ukládajícímu dávku za úřední výkon částkou 200 Kč nepřesahující, není přípustný další opravný prostředek (čl. 8 zák. č. 125/27).

(Nález ze dne 14. června 1932 č. 12.107/30.)

V ě c: Jan kníže ze Sch. ve Sch. proti zemskému úřadu v Praze o dávku za úřední úkon.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem z 2. května 1929 přidělil okresní úřad v Táboře správě Sch.-ského pivovaru v Ch. k její žádosti z 25. března 1929 pro traktor poznávací značku O-XLIII-640 a předepsal za toto přidělení dávku z úředního výkonu per 50 Kč podle sazby B pol. 57 vl. nař. č. 163/1925. Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lem z předpisu dávky podané, v němž uplatňováno, že st-l není povinen dávku vůbec platiti. Nař. rozhodnutí odůvodněno je tím, že vyměřená dávka jest přiměřená vzhledem k okolnostem § 2 posl. odst. zák. č. 53/25.

Rozhoduje o stížnosti, musil se nss z úřední povinnosti především zabývatí otázkou, zda nař. rozhodnutí bylo vydáno úřadem příslušným, přičemž uvažoval takto:

Ustanovením čl. 8 odst. 3 zák. č. 125/27, které jako předpis organizační platí pro všechna rozhodnutí politických úřadů ve všech oborech jejich působnosti, vylučuje se odvolání ve sporech, jejichž předmětem jest pouze peněžité plnění nepřesahující částku 200 Kč. Podle hlavy druhé bodu 3. cit. zák. všeobecné právní předpisy jakož i právní předpisy v jednotlivých zemích nebo župách zůstávají v platnosti; pokud tomuto zákonu nebo vl. nařízením na jeho základě vydaným neodporují. Z ustanovení toho plyne a contrario, že dnem účinnosti zák. č. 125/27 pozbyly platnosti všechny právní předpisy, které ustanovením tohoto zákona a tedy i ustanovení svrchu cit. čl. 8 odst. 3 odporují.

Byla-li podle § 7 zák. ze 3. dubna 1925 č. 53 Sb. (jehož platnost byla zákonem č. 253/26 prodloužena do konce r. 1929) proti rozhodnutí úřadu dávku z úředního výkonu vyměřujícího připuštěna stížnost k nadřízenému úřadu, nehledíc k výšce dávky té, odporuje tento předpis, pokud jde o dávku částku 200 Kč nepřesahující, ustanovení čl. 8 odst. 3 zák. č. 125/27, jež připouští opravný prostředek jen tehdy, přesahuje-li peněžité plnění 200 Kč. Proto pozbylo ustanovení § 7 zák. č. 53/25 v tomto rozsahu ve smyslu

3. bodu druhé hlavy zák. č. 125/27 dnem účinnosti tohoto zákona platnosti. V zemi České a Moravskoslezské nabyt zák. č. 125/27 účinnosti dne 1. prosince 1928 (§ 1 zák. č. 92/28) a není tedy od toho dne z předpisu dávky 200 Kč nepřesahující, stížnost k nadřízenému úřadu přípustná.

Poněvadž pak výměrem okresního úřadu v Táboře ze 3. května 1929 (tedy již za účinnosti zák. č. 125/27) byla předepsána dávka z úředního úkonu v částce 50 Kč a jde tudíž v tomto sporu o peněžité plnění nepřesahující částku 200 Kč, bylo rozhodnutí to konečné. Žal. úřadu nedostávalo se kompetence, aby o nepřipustné stížnosti vydával meritorní rozhodnutí. Učinil-li tak, překročil meze své kompetence a muselo jeho rozhodnutí býti zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 9957.

Vojenské věci: Předpis § 23 odst. 2 voj. ubytovacího zákona upravuje příspěvkový poměr mezi obcí a zemí; vojenská správa není v tomto poměru zúčastněna.

(Nález ze dne 14. června 1932 č. 11.074/31.)

V ě c: Město P. proti ministerstvu národní obrany o udržování muničního skladiště.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b ě z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Rozhodnutím osp-é v Plzni z 27. dubna 1928 a potvrzujícím rozhodnutím zsp-é v Praze ze 14. června 1928 bylo vysloveno podle § 20 ubytovacího zákona z 11. června 1879 č. 93 ř. z., že st-lka jest povinna i po uplynutí pětadvacetileté lhůty (§ 33 ubyt. zák.) udržovati skladiště střeliva v B.-ském lese, jehož jest majitelkou a že za to nemůže na vojenské správě žádati vyšší náhradu než jaká jest stanovena v cit. ubytov. zákoně ve znění zák. č. 100/1895 ř. z. a 248/20 Sb. a to v podstatě z těchto důvodů: Povinnost ubytovatele, udržovati objekt plyne z § 35 odst. 2 ubyt. zák., který ji stanoví bez časového obmezení. Vojenská správa jest povinna platiti toliko zákonem stanovenou výši náhrady (§ 31) a sice tak dlouho, pokud užívá objektu (min. nař. č. 94/1879 ř. z. k § 32), tedy i po uplynutí pětadvacetileté garanční lhůty (§ 33). Tato lhůta jest pro vojenskou správu jen minimální dobou tarifní náhrady (»činže«) a nikoli, jak se domnívá st-lka, dobou maximální, po jejímž uplynutí by vojenská správa byla povinna platiti náhradu vyšší. Náhrada za užívání ubytovacích objektů jest určena v ubyt. zákoně, má veřenoprávní povahu a její výše nemůže býti určována soukromoprávní smlouvou.

V odvolání k žal. úřadu tvrdila st-lka, že zvýšený náklad na udržování skladiště má nésti vojenská správa (ve zvýšené činži), protože země svůj příspěvek ubytovací obmezila na dobu pětadvaceti let a protože obec není povinna nésti břemeno trvalého ubytování (§ 23).

Žalovaný úřad zamítl odvolání z důvodů druhé stolice a z těchto dalších důvodů: Ustanovení § 23 ubyt. zák. má povahu jen zásadní a nedotýká se nijak poměru vojenské správy k obci jako ubytovateli ve smyslu § 13 ubyt.